

HỒI 5

Lòng chàng không ngớt ngẫm nghĩ:

- Thái Cực Giáo thật ra là một tổ chức chế nào? Giáo chủ là ai? Tổng đàn đặt ở đâu? Họ dùng thủ đoạn gì mà có thể làm cho nhiều cao thủ võ lâm mất đi bản tính thế này? Còn nữa, hai thiếu nữ đã đối thoại trong tối khi nãy có thân phận gì trong giáo mà lại có thể chỉ huy phụ thân mình và chương môn phái Võ Đang? Lão nhân áo đen giống như cương thi và lão khiêu hóa khi nãy là ai? Xem ra hai người ấy không phải là thủ lĩnh hắc đạo thì cũng là cao thủ trong chính phái. Từ nay mình biết phải làm sao? Càng gay cấn hơn nữa là tính mạng của mình, đã ngày một đến gần cái chết... Khi nãy thiếu nữ có giọng lời cuốn hút phải cũng nói là nàng sắp chết đó ư? Nhưng có điều không biết là nàng đã mắc phải bệnh gì? Nàng tuy sắp chết, nhưng còn có một vị tử tử, tử tử nàng tuy có vẻ lạnh lùng, nhưng dấu sao cũng có một người thân. Còn mình thì sao? Thân thể không rõ, phụ thân bị mất bản tính, hãm thân trong sào huyết bọn ma đầu, vị hôn thê Lãnh Văn Anh lại bị cướp đi mất, sống chết không rõ, biết người mệnh mang không có một thân nhân... Duy nhất có thể bàn bạc chỉ có mỗi một vị gia gia râu dài đã nuôi dưỡng mình khôn lớn, mình có nên cho lão nhân gia ấy biết chuyện mình sắp chết hay không?

Trình Lập Dân không ngừng suy tính trong lòng, càng nghĩ càng nhiều vấn đề, và lòng càng thêm rối rắm.

Chẳng cách nào hơn, chàng ngửa mặt bi thiết gào lên:

- Trời hỡi! Vì sao lại tàn bạo với Trình Lập Dân thế này...

- Ha ha ha ha... Trình Lập Dân, người thật uống là một trang nam nhi tấc thân bảy thước, trời đâu có mắt, người gọi trời có ích gì kia chứ?

Theo tiếng nói, một con tuấn mã từ phía trước phóng nhanh đến.

Một tiếng hí dài, ngựa dừng, người phóng xuống đất, cười ha hả nói:

- Bốn nhân rất là nhân từ. Trình Lập Dân, chỉ cần người trao ra Tàng Chân Đồ của Lãnh Văn Anh, bốn nhân nhất định...

Thì ra người này chính là Lãnh Tu, đồ đệ của Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang, một trong Thiên Ngoại Tam Ma.

Kẻ thù gặp nhau, Trình Lập Dân lập tức nhớ lại cảnh đối phương làm nhục mình với Lãnh Văn Anh ở Phục Ngưu Sơn, bất giác máu nóng sôi sục, trừng mắt giận dữ quát:

- Người đến thật đúng lúc, hôm nay người chết chắc rồi! Ha ha ha ha...

Chàng ngửa mặt buông tiếng cười vang, tiếng cười như long ngâm, cao vút tận mây xanh, vừa bi tráng vừa uy nghiêm khôn tả.

Lãnh Tu bị tiếng cười của chàng làm cho thoáng ngẩn người nói:

- Tiểu tử, có gì đáng cười chứ?

Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Bốn nhân cười là lưới trời bao la, thừa nhưng không lọt, tiểu tử người lại tự chui vào lưới.

Dứt lời, "choang" một tiếng, trường kiếm đã ra khỏi bao, gắt giọng quát:

- Cuồng đồ, nộp mạng đây!

Trường kiếm trong tay thi triển chiêu "Nam sơn phách hổ" với uy lực khôn cùng bổ xuống đầu Lãnh Tu.

Trong tiếng huýt ghê rợn, bóng lam vọt lên cao hơn năm trượng, máu tươi từ cánh tay trái Lãnh Tu rùng rùng nhỏ xuống.

Trình Lập Dân đầu để cho đối phương có cơ hội để thở, như bóng theo hình, thân kiếm hợp nhất đuổi theo.

"Keng" một tiếng, binh khí chạm nhau chát chúa, Lãnh Tu bị chấn lui năm bước, rồi lập tức chìm ngập trong bóng kiếm rợp trời của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân từ khi công lực tăng tiến đến nay, đây là lần đầu tiên chàng sử dụng Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu do Hải Thiên Tứ Hữu truyền thụ đối địch.

Chàng vì hận thấu xương đâm tặc này, nên vừa xuất thủ đã thi triển sát chiêu, định một chiêu lấy mạng đối phương ngay.

Luận về công lực thật sự, Lãnh Tu chẳng kém hơn Trình Lập Dân bao nhiêu, song vì y quá bất ngờ, trong lúc khinh địch nên mới bị thua thiệt ngay lúc đầu.

Lãnh Tu tay trái bị rạch một đường dài khoảng sáu tấc, sâu gần chạm xương, máu tươi chảy liên hồi, nhất là thế công như điên cuồng của đối phương, chỉ cần một chút bất cẩn là có thể nguy đến tính mạng ngay.

Y nằm mơ cũng không ngờ chỉ trong nãy ngày ngắn ngủi mà công lực của Trình Lập Dân lại gia tăng gấp mấy lần, mình tay trái thọ thương, mất máu quá nhiều, tình thế thật hết sức nguy cấp...

Y tự hiểu rất rõ, nếu cứu binh không đến, dù mình cố hết sức, tối đa cũng chỉ có thể cầm cự được mười mấy hai mươi chiêu mà thôi.

Trong kiếm khí lạnh toát, Trình Lập Dân cười khẩy nói:

- Dâm tặc, oai phong mọi khi của ngươi đâu rồi!

Lãnh Tu tức giận quát:

- Tiểu tặc, hành vi như là ám toán của ngươi thế này, kể được là anh hùng hảo hớn gì chứ?

- Đối phó với hạng dâm tặc hèn hạ như ngươi, đâu cần phải tôn trọng luật lệ giang hồ!

"Soạt" một tiếng, Lãnh Tu lại bị trúng một kiếm vào đùi phải.

Trình Lập Dân nghiêng răng nói:

- Dâm tặc, ngươi đừng sợ, bốn thiếu hiệp không để cho ngươi chết ngay đâu, mà bốn thiếu hiệp phải từ từ hành hạ ngươi, trước tiên chặt đi hai tay hai chân ngươi, rồi móc mắt ngươi, moi lục phủ ngũ tạng ra, sau đó mới chặt lấy đầu chó của ngươi...

Tiếng nói ngạt đầy vẻ căm thù, khiến người không lạnh mà run.

"Soạt" một tiếng, Lãnh Tu lại bị trúng một kiếm vào vai phải.

"Keng" một tiếng, Lãnh Tu hổ khẩu nóng rát, trường kiếm đã bị văng bay ra xa hơn năm trượng.

Trình Lập Dân co ngón tay búng nhẹ, điểm khóa huyết đạo của Lãnh Tu, vẻ mặt đánh lạnh, mắt rực sát cơ nhìn Lãnh Tu khắp người đầm máu và không thể cử động, cười sắc lạnh nói:

- Dâm tặc, giờ bốn thiếu hiệp chặt tay phải của ngươi trước.

Chàng miệng nói, trường kiếm trong tay đã từ từ trở vào vai phải Lãnh Tu...

- Dừng tay!

Dứt tiếng, một luồng kinh khí lạnh toát đã nhắm Trình Lập Dân ập đến, chưa chạm vào người, toàn thân đã như ở trong hố băng, khiến chàng bất giác rùng mình.

Trình Lập Dân kinh hải, vội bỏ qua Lãnh Tu, xoay nhanh người, vọt ra xa ngoài ba trượng.

Định thần lại, đưa mắt nhìn, dưới ánh sao mờ, chỉ thấy một văn sĩ áo trắng nhìn bề ngoài tuổi chừng ba mươi, diện mạo đẹp như con gái, đang với thủ pháp nhanh nhẹn giải huyết và băng bó cho Lãnh Tu, điềm nhiên như không hề bận tâm đến sự hiện diện của chàng.

Trình Lập Dân đang kinh nghi suy đoán thân phận của đối phương, một làn hương thơm như lan như xạ ập đến, chàng bất giác tâm thần xao động.

Trình Lập Dân giật mình, vội nín thở tạt ngang ba trượng, đứng ở phía trên gió, tức giận quát:

- Tặc tử, ngươi dám thả mê dược!

Văn sĩ áo trắng đầu cũng không ngẩng lên, với giọng lãnh lút như con gái khẽ nói:

- Bằng thân phận của lão phu mà phải dùng mê dược đối với ngươi sao?

Lạ thật! Trông người này tuổi chỉ chừng ba mươi mà lại tự xưng là lão phu, hơn nữa, tiếng nói lại lãnh lút hết như là con gái.

Trình Lập Dân lòng đầy thắc mắc, vừa định quát hỏi lai lịch đối phương, Lãnh Tu đã núng nịu nói:

- Sư phụ mà đến muộn một bước, đồ nhi đã không còn gặp được lão nhân gia nữa rồi!

Trình Lập Dân lặng người, thì ra văn sĩ áo trắng này lại là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang, một trong Hoàn Vũ Tam Ma, lúc này không bỏ đi, còn đợi bao giờ.

Tâm niệm vừa động, lập tức rón rén quay người.

Nhưng ngay khi ấy, một làn gió thơm lướt qua, bên tai vang lên một tiếng cười khẽ nói:

- Tiểu tử, ngươi còn muốn rời khỏi đây sao?

Trong khi nói, năm ngón tay như móc sắt của đối phương đã chộp lên vai phải chàng.

Trình Lập Dân giật mình kinh hải, theo bản năng vùng mạnh, dù chàng đã dùng hết sức mình, song hoàn toàn không có tác dụng.

Âm Dương Thần Ma cười âm thầm nói:

- Tiểu tử, hãy ngoan ngoãn mà theo lão phu về, bảo đảm ngươi sẽ có được những lợi ích không nhỏ.

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Lão tặc, chớ có nằm mơ!

- Ô! Xương của ngươi cũng khá cứng đấy! Như vậy càng hợp ý lão phu hơn.

Trình Lập Dân cười khẩy, ngậm miệng làm thinh.

Âm Dương Thần Ma cười quái dị hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là đồ đệ của Hải Thiên Tứ Hữu phải không?

Trình Lập Dân xẵng giọng:

- Lão không xứng đáng hỏi!

Lãnh Tu thấy vậy vội nói:

- Sư phụ, lão nhân gia phải trả thù cho đồ nhi mới được!

Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Càng trời sinh dị bẩm, cơ thể có đặc tính cả nam lẫn nữ, sở trường về thuật hái bỏ, nên gần trăm tuổi mà ngoại mạo vẫn còn trẻ như tuổi ba mươi, ngoại trừ một thân Hòa Hợp Thần Công đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, bình sinh chỉ thích nam nữ trẻ đẹp và khỏe mạnh.

Lúc này, lão phát hiện một thiếu niên anh tuấn như Trình Lập Dân, đau chịu vì một câu nói của đồ đệ mà dễ dàng bỏ qua.

Sau khi nghe Lãnh Tu nói vậy, lão cười dài nói:

- Được, sư phụ nhất định sẽ trả thù cho ngươi trên người hắn nhiều hơn, lát nữa sẽ bảo hắn xin lỗi ngươi là được rồi!

Âm Dương Thần Ma vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng cười khẩy vọng đến, tiếp theo là một giọng trong trẻo nói:

- Thật là một lão ma không biết xấu hổ!

Theo sau tiếng nói, hiện trường đã có thêm một mỹ phụ tuổi chừng ba mươi, mặc cung trang màu xanh lục, rất sang trọng cao quý và xinh đẹp tuyệt trần.

Âm Dương Thần Ma biến sắc mặt, lệ làng điểm huyết Trình Lập Dân, đoạn quay người nói:

- Hạ Uyển Nhi, thị chưa chết ư?

Mỹ phụ trung niên Hạ Uyển Nhi bĩu môi:

- Hạ Uyển Nhi mà chết, lấy ai trừ khử lão yêu quái bất nam bất nữ nguoi!

Đoạn đưa tay chỉ Trình Lập Dân hỏi:

- Thiếu niên này có phải Trình Lập Dân không?

- Phải thì sao?

- Phải thì bốn nhân mang hấn đi!

- Thị liệu có làm được không?

- Không tin thì nguoi hãy xem thử!

Hạ Uyển Nhi dứt lời, bóng người nhấp nhoáng, đã đến trước mặt Trình Lập Dân.

“Bùng” một tiếng, Hạ Uyển Nhi chững người, Âm Dương Thần Ma bị bật lui một bước.

Chưởng lực hai người chạm nhau, dư kinh đã cuốn Trình Lập Dân lên trên triền đồi ngoài ba trượng, lăn đi một hồi, đến bên một khu rừng khô ngoài hai trượng.

Trình Lập Dân người không thể cử động, muốn thừa cơ hội đào tẩu cũng chẳng thể được, tai nghe Âm Dương Thần Ma cười dài nói:

- Lão phu tướng thị đã luyện thành tuyệt kỹ kinh người gì, thì ra cũng chỉ có vậy thôi!

Hạ Uyển Nhi bĩu môi:

- Nguoi cũng đâu có tiến bộ gì!

- Thị muốn mang tiểu tử này đi để làm gì?

- Nguoi không cần thắc mắc!

Âm Dương Thần Ma cười quái dị:

- Thật là chuyện lạ đời, không ngờ Bảo Tướng Yêu Cơ trước kia oán hận đàn ông như rắn rết, mà giờ đây lại tranh giành trai tơ với Âm Dương Thần Ma này.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi quắc mắt, tức giận nói:

- Dâm tặc, nguoi mà còn miệng lưỡi không sạch sẽ, coi chừng lão nương bổ chết nguoi đấy!

Âm Dương Thần Ma cười khẩy:

- Lão phu đầu phải lớn lên nhờ hù dọa!

Bảo Tướng Yêu Cơ gần giọng:

- Người có cho hay không?

Âm Dương Thần Ma cười mai mỉa:

- Lão phu thành thật cho thị biết, muốn lấy Tàng Chân Đồ, không có trên mình hấn, còn như thị không chịu nổi phòng không hui quanh, muốn chia sẻ thì lão phu niệm tình cùng là Bát Hoang Bát Dị, có thể để cho thị...

Một tiếng quát lạnh lạnh, một tiếng "bùng" vang dội, hai người đã xáp vào động thủ, một cuộc chiến ác liệt lại diễn ra.

Trình Lập Dân nằm cứng đờ bên rừng khô ở ngoài năm trượng, nghe mỹ phụ cung trang lại là Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, Tây Vực Nhất Yêu trong Bát Hoang Bát Dị, bất giác lòng càng lo sợ hơn.

Bảo Tướng Yêu Cơ này tính rất quái đản, không phân biệt chính tà và căm hận tất cả đàn ông. Theo lời gia gia râu dài, bên ngoài chỗ ở Vạn Mai Cốc của bà ta từng có lập bia đá với dòng chữ "Đàn ông bước vào là chết".

Lúc đầu chàng còn hy vọng đó là một vị cứu tinh, nhưng giờ đã biết rõ, bất luận mình lọt vào tay người nào cũng dữ nhiều lành ít.

Trong khi Bảo Tướng Yêu Cơ với Âm Dương Thần Ma giao thủ ác liệt, Lãnh Tu khắp người máu tươi đầm đìa đã đi đến bên Trình Lập Dân, cúi xuống xem xét tình trạng của chàng.

Nhưng khi y cúi xuống, không còn đứng lên được nữa.

Liên theo sau, mấy luồng chỉ phong lẳng không điểm vào ba mươi sáu chỗ đại huyệt của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân toàn thân rung động, rồi liền đứng bật dậy.

Chàng ngơ ngác nhìn quanh, một đốm trắng từ trong rừng khô bay nhanh đến, đồng thời tai nghe một tiếng khê như muỗi kêu nói:

- Đón lấy!

Trình Lập Dân không có thời gian suy nghĩ, lập tức giơ tay kẹp lấy đốm trắng ấy, thì ra là một cuộn giấy tròn, vừa mới sừng sốt, tiếng như muỗi kêu đã nói tiếp:

- Trình thiếu hiệp, hãy băng qua khu rừng khô đi về hướng tây, nhanh lên!

Chàng đưa mắt nhìn Lãnh Tu đang đứng ngậy ra như phỗng đá, lòng căm hận thật muốn một chưởng kết liễu tính mạng đối phương, nhưng một ý nghĩ khác lóe lên:

- Hạ sát thủ đối với một người không còn khả năng kháng cự, đó không phải là hành vi của bậc đại trượng phu...

Chàng thoáng lưỡng lự, khẽ buông tiếng thở dài, đưa mắt nhìn về phía hai đại ma đầu đang giao chiến ở xa, rồi liền phi thân vào trong rừng khô.

Trong khi phóng đi, lòng chàng lại tăng thêm rất nhiều nghi vấn...

Người đã giúp mình là ai?

Có thể dùng chân khí truyền âm, lắng không giải huyết và phi hoa đả thương người... phần công lực, ấy thật là kinh người.

Người ấy đã cứu mình, tại sao lại không chịu gặp mình?

Suy theo tiếng truyền âm, người ấy rõ ràng là nữ nhân và tiếng nói dường như quen quen... Nhưng nhất thời không sao nhớ ra được đó là của nữ nhân nào...

À! Thật đáng chết, chẳng phải nàng ấy có ném cho mình một cuộn giấy, sao mình lại quên thế này?

Khi Trình Lập Dân đứng lại, định mở cuộn giấy ra xem, bỗng nghe một tiếng thở dài nào nuốt vọng vào tai, tiếp theo là một giọng ngọt ngào rất lời cuốn dương thanh nói:

- Trình thiếu hiệp, hiện giờ không cần xem mảnh giấy đó, hãy lập tức chạy ra xa ngoài trăm dặm mới có thể thoát khỏi vòng nguy hiểm...

Trình Lập Dân sốt ruột hỏi:

- Cô nương là ai vậy?

- Tiểu nữ chính là tiểu nữ mà!

- Xin lượng thứ, tiểu sinh quá vội đã không lựa lời!

- Tiểu nữ không chấp đâu!

- Cô nương có ơn cứu mạng tiểu sinh, xin hãy hiện thân nhận lời cảm tạ của tiểu sinh.

- Không cần đâu!

- Xin hỏi phương danh?

- Không cần thiết phải cho thiếu hiệp biết!
- Sau này có thể gặp lại cô nương lúc nào và ở đâu?
- Không còn có cơ hội gặp lại nhau nữa đâu!
- Cô nương...
- Ôi...

Lúc đầu, tiếng nói của thiếu nữ ấy phiêu hốt bất định, nhưng tiếng thở dài sau cùng đã khiến Trình Lập Dân nghe chuẩn phương vị, chàng lập tức tung mình về phía ấy.

Nhưng chàng đã muộn một bước, chỉ thấy một người mảnh mai áo xanh ở ngoài hai mươi trượng, phóng đi nhanh như chớp, chỉ mấy lần tung mình đã mất dạng.

Bằng công lực hiện giờ của Trình Lập Dân, đã nhìn thấy bóng dáng đối phương mà chớp mắt đã mất dạng, chứng tỏ công lực của đối phương còn cao hơn chàng rất nhiều.

Chàng ngẩng đầu quan sát vị trí tinh tú, hướng đi của thiếu nữ áo xanh cũng là hướng tây.

Thế là, chàng chẳng chút do dự đuổi theo, bởi nghĩ là đối phương đã chỉ điểm mình sau khi băng qua rừng sẽ đi về hướng tây, ắt hẳn là có thâm ý.

Hướng tây toàn là núi cao vực thẳm, cơ hồ không có đường đi, chàng đành nắm chuẩn phương hướng, khéo léo thi triển khinh công phóng đi.

Trên đường đi, chàng vẫn nhớ lại hai tiếng nói ngọt ngào và lời cuốn kia, càng nghĩ càng thấy quen...

- Ô! Đúng rồi!

Chàng chợt nhớ ra và reo lên, vung tay vỗ một cái lên trán.

Đó chẳng phải chính là một trong hai thiếu nữ đã ở trong tối chỉ huy phụ thân mình và chương môn Võ Đang bốn người ư?

Hơn nữa, tiếng nói này có sức lôi cuốn, rõ ràng chính là của thiếu nữ được gọi là muội muội, nàng từng nói với tỷ tỷ nàng, nàng đã là người sắp chết... thảo nào vừa rồi nàng đã nói là không còn có cơ hội gặp lại nhau nữa...

Nàng là cao thủ trong Thái Cực Giáo, theo thủ đoạn sai khiến ghê tởm và phụ thân của hai tỷ muội họ, rõ ràng là kẻ địch của mình, nhưng vì sao lại liên tiếp cứu giúp mình thế nhỉ?

Võ công cao như nàng, vì sao lại có thể sắp chết? Chả lẽ... Ôi! Đó là điều không thể nào...

Bao suy tư lần lượt lướt qua đầu óc chàng, lúc này phương đông đã hùng sáng, Trình Lập Dân ước tính, mình đã vượt qua hơn trăm dặm đường rồi.

Chàng tuy phóng đi trên đường núi gập ghềnh hiểm trở suốt một đêm không nghỉ, song chàng đã có công lực trên một giáp tý và hai mạch Nhân Đốc đã thông, chân lực liên miên bất tuyệt, không hề cảm thấy mệt mỏi.

Chàng nóng lòng muốn xem nội dung mảnh giấy do thiếu nữ áo xanh đã ném cho mình, bèn dừng lại, ngồi xuống dưới gốc một cây tùng, mở mảnh giấy ra xem.

Nét bút trên giấy rất vội, nhưng rất đẹp, chỉ thấy viết.

“Trình thiếu hiệp!

Lệnh tôn và lệnh nghĩa thúc cùng một số kỳ hiệp chính phái quả đã bị tà công khống chế, bản tính đã bị mê hoặc, có thể giải trừ tà công này ngoại trừ chính bản thân người đã gây nên, theo lời đồn đại khắp thiên hạ chỉ có Tinh Hồn Linh trong tay một vị dị nhân tiền bối ở Ngung Bích Nhai Nga My...

Ngoài ra, nếu như thiếu hiệp đã làm đúng theo lời căn dặn của tiểu nữ, sau khi băng qua rừng đi về hướng tây hơn trăm dặm, thì lúc này thiếu hiệp đã ở gần Thiên Tâm Cốc trung vùng núi Phục Ngưu.

Theo lời gia sư, trong Thiên Tâm Cốc có một vị dị nhân võ công cao thâm khôn lường nhưng chưa từng bước chân trên giang hồ, nếu thiếu hiệp hữu duyên gặp được vị dị nhân tiền bối ấy, rất có thể có sự giúp đỡ đối với thiếu hiệp...”.

Cuối thư không có ghi danh tánh, nét bút càng về sau càng vội, hiển nhiên thời gian rất là cấp bách.

Trình Lập Dân ngửa mặt thở dài nói:

Thịnh tình của nàng tuy rất đáng cảm kích, nhưng hai cách ấy đều hết sức mong manh, trong khi tính mạng mình ngày một rút ngắn... Ôi! Nước xa khó cứu được lửa gần, Nga My quá xa xôi, mình tìm kiếm Thiên Tâm Cốc thử xem...

Chàng đứng lên, quan sát hình thế xung quanh, trước mặt núi non ngút ngàn, vô cùng vô tận, Thiên Tâm Cốc ở đâu?

Vượt qua hai ngọn núi, một mùi hôi thối của tử thi từ phía trước ập đến, hết sức tởm lợm.

Chàng chau mày thâm nhủ:

- Đã có tử thi thì quanh đây hẳn là có người, có điều chẳng rõ đây là tử thi của người hay của thú, thôi thì bất kể thế nào, mình hãy xem thử...

Chàng cố nén tởm lợm, phóng đi về phía mùi tử thi bay đến.

Mùi hôi thối càng lúc càng nồng nực, sau cùng, trước mắt đã hiện ra một cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

Dưới chân một vách núi chất đầy xương trắng và một số thi thể chưa vừa nát và những thi thể ấy thấy đều là nữ nhân lõa lồ, trông bề ngoài, ngoại trừ nửa số là thiếu nữ, nửa số còn lại là thiếu phụ bụng bị mổ phanh...

Hành vi vô nhân đạo này thật ra là kiệt tác của ai?

- Hừ! Trình Lập Dân này trước khi chết, nhất định phải trừ khử họa hại này cho người đời!

Ngay khi chàng nghiêng rặng thâm nhủ, ngoài xa có tiếng bước chân rất khẽ đang đi về phía chàng.

Trình Lập Dân sau khi nhận định rõ phương hướng của đối phương, lập tức nấp vào trong lùm cây, nín thở nhìn ra ngoài.

Đối phương là hai người bịt mặt võ phục đen, trai vai mỗi người vác một chiếc túi dài, bước đi vững chắc, hiển nhiên cũng là cao thủ võ lâm.

Hai người ấy đến gần chân núi, đặt chiếc túi trên vai xuống, thì ra lại là hai nữ thi lõa thể, một thiếu nữ và một thiếu phụ, thân dưới thiếu nữ máu me đầm đìa, còn thiếu phụ thì bụng bị mổ phanh, cực kỳ thê thảm.

Trình Lập Dân trời sinh hiệp cang nghĩa đởm, mắt thấy thảm cảnh như vậy, chẳng chút do dự tung mình lao ra, xuất thủ nhanh như chớp, hai người bịt mặt áo đen lập tức ngã ra đất bất động.

Chàng vươn tay lột khăn che mặt của họ ra, trầm giọng quát:

- Muốn sống thì hãy thành thật khai ra!

Hai người áo đen cùng buông tiếng cười khẩy, nhắm mắt lặng thinh.

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Các ngươi muốn chết hả?

Một người thấp hơn lạnh lùng nói:

- Ta chết rồi, ngươi cũng đừng hòng sống!
- Hừ! Ngươi còn có sức phản kháng sao?
- Lát nữa sẽ có người lấy mạng ngươi!
- Bốn nhân chỉ cần ngươi nói thật...
- Không nói thật thì chết bởi tay ngươi, còn nói thật thì chết bởi tay chủ nhân...
- Các ngươi không thể bỏ trốn được sao?
- Trốn ư? Hừ! Trốn được bản thân, nhưng không trốn được vợ con.

Trình Lập Dân thoáng lưỡng lự, đành mặt nói:

- Nếu khai thật, ít ra các ngươi cũng có thể khỏi bị đau đớn về thể xác trước khi chết.
- Đại gia chẳng sợ!

Trình Lập Dân gằn giọng:

- Vậy thì ngươi thử xem!

Người cao hơn khẽ thở dài nói:

- Số chín, cứ nói đi!

Người thấp hơn ngo ngoắt gật đầu.

Trình Lập Dân dịu mặt, trầm giọng hỏi:

- Chủ nhân của các ngươi là ai?

Người thấp hơn lắc đầu đáp:

- Không biết!

Trình Lập Dân trừng mắt:

- Không biết ư?

Người thấp hơn thành thật đáp:

- Vâng, bọn ta người nào cũng đeo khăn che mặt, chỉ bằng vào bảng số ra vào, người nào cũng chưa từng gặp mặt người nào.

Trình Lập Dân chau mày:

- Vậy danh tánh và lai lịch của chủ nhân các người...
- Cũng không biết!
- Các người mọi khi xưng hô thế nào với chủ nhân?
- Bọn ta chưa đủ tư cách đến gần chủ nhân, nhưng mọi người đều gọi là chủ nhân.
- Bản thân các người xưng hô thế nào?
- Bọn ta đều có số hiệu...
- Ờm! Những nữ nhân này vì sao mà chết?
- Nghe đâu là cung cấp cho chủ nhân luyện công.
- Luyện công gì?
- Không biết!
- Những xương cốt và tử thi này thấy đều là thành tích của chủ nhân các người phải không?
- Vâng!
- Những người chết này từ đâu mà có?
- Bí mật phải người đi khắp nơi bắt về!

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, đánh giọng quát:

- Dẫn đường, tìm chủ nhân của các người!

Hai người áo đen sững sờ, mặt đầy vẻ khiếp sợ lắc đầu.

Ngay khi ấy, phía sau Trình Lập Dân vang lên một giọng lạnh như băng nói:

- Trình Lập Dân, lão phu dẫn người đi!

Trình Lập Dân giật mình quay phắt lại, chỉ thấy bốn người áo đen bịt mặt đứng cách xa khoảng năm trượng, phía sau họ còn có tám quái nhân áo trắng đứng thành một hàng ngang.

Tám người áo trắng ấy thấy đều mặt mày trắng nhợt, mắt xanh rờn, tay cầm gậy tang, ngực đeo tiền giấy... Nếu chẳng phải đôi mắt xanh rờn chứng tỏ họ là người sống, thật cơ hồ ngỡ họ là ma quỷ xuất hiện giữa ban ngày.

Trình Lập Dân đang thắc mắc về việc đối phương biết danh tánh mình, một trong số bốn người áo đen bịt mặt đã cất tiếng nói:

- Tiểu tử, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại tự tìm đến... Hắc hắc hắc hắc... lão phu vừa mới phụng mệnh truy bắt người, chẳng ngờ người lại tự động tìm đến, thế này thì lão phu cũng đỡ phải một phen vất vả.

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Người là cái thứ gì?
- Lão phu là thối mệnh sứ giả...
- Người phụng mệnh ai?
- Hắc hắc hắc hắc... Điều ấy lát nữa người sẽ rõ!
- Người đã biết danh tánh bốn thiếu hiệp, chắc hẳn là người quen...
- Không chỉ quen mà còn kẻ được là bằng hữu nữa đấy!

Trình Lập Dân trong khi nói đã ngầm đề tụ chân lực, định tâm vạch trần thân phận đối phương trước.

Người bịt mặt ấy vừa dứt tiếng, chàng đã nhanh như chớp lao tới, tay trái hộ thân, tay phải chộp vào khăn che mặt của đối phương.

Người áo đen bịt mặt ấy như đã đoán trước có vậy, buông tiếng cười khẩy, người không động đậy, dưới chân như có bánh trượt, bốn người cùng lúc lùi ra xa hơn năm trượng, khinh công quả là hiếm thấy.

Trình Lập Dân vừa mới ngẩn người, tai đã nghe một tiếng quát to:

- Bát Quỷ nghe lệnh!
- Có ti chúc!
- Bắt lấy tiểu tử này!
- Tuân lệnh!

Bóng người nhấp nhóang, tám quái nhân áo trắng như quỷ vô thường đã bao vây Trình Lập Dân vào giữa.

Trình Lập Dân trong cơn kinh hãi lẫn tức giận, lập tức đề tụ công lực toàn thân, một chiêu phách không chưởng bổ thẳng vào hai quái nhân áo trắng ở trước mặt.

Chưởng này của chàng đã tập trung công lực một giáp tý, và lại tung ra trong lúc thịnh nộ, uy lực khủng khiếp dường nào.

Nhưng hai quái nhân áo trắng ấy cũng vung tay một vòng và đẩy sang bên, chưởng lực của chàng lập tức như đá chìm xuống biển, không hề có chút phản ứng.

Trình Lập Dân một chiêu vô hiệu, lòng hết sức kinh hãi, nếu mà đối phương mở cuộc tấn công, chàng khó mà đương cự nổi mười chiêu.

Người áo đen bật mặt lên tiếng khi nãy cười khẩy nói:

- Trình Lập Dân, niệm tình bằng hữu, lão phu không làm khó ngươi, ngươi hãy ngoan ngoãn đi theo bọn ta thì hơn!

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Lão tặc, chớ nằm mơ!

Người áo đen bật mặt gần giọng:

- Ngươi nhất quyết uống rượu phạt ư?

Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, lặng thinh không đáp.

Người áo đen bật mặt hô to:

- Được, Bát Quỷ tiến lên!

Trong tiếng quát như quỷ gào, mười sáu bàn tay kèm theo tiếng rít gió ghê rợn cùng chộp vào Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân trong lúc nguy cấp, đành đề tụ công lực toàn thân, thi triển Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu do Hải Thiên Tứ Hữu truyền thụ ứng phó.

Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu quả là phi thường, Bát Quỷ công lực tuy cao, nhất thời cũng không làm gì được Trình Lập Dân.

Nhưng áp lực xung quanh Trình Lập Dân cũng hết sức nặng nề, sau mười chiêu, trán chàng đã toát mồ hôi to như hạt đậu.

Người áo đen bịt mặt kinh ngạc reo lên:

- Ủa, thật không ngờ tiểu tử này lại là truyền nhân của Hải Thiên Tứ Hữu!

Ngung chốc lát, quát to:

- Dừng tay!

Bát Quỷ lập tức dừng tay, tung mình lui ra.

Trình Lập Dân nghĩ nhanh:

- Sao mình không nhân cơ hội khoảnh khắc này, xuất kỳ bất ý tấn công người áo đen bịt mặt kia?

Chàng tuy lòng nghĩ vậy, nhưng lại tấn công Bát Quỷ và quát:

- Muốn dừng tay ư? Đừng hòng!

Nhân lúc Bát Quỷ nghe lệnh lui ra, Trình Lập Dân xuất kỳ bất ý lao nhanh đến trước mặt người áo đen bịt mặt chỉ huy, nhanh như chớp lột phăng khăn che mặt của y, bất giác sững sốt kêu lên:

-Ồ! Thì ra là ngươi!

Người áo đen bịt mặt cười hăng hắc:

- Chính lão phu, ngươi chết không oan uổng chứ?

Thì ra người này là một trong những thượng khách thần bí của Bàn Thạch Bảo chủ Vũ Văn Ngao, rất thường có mặt trong Bàn Thạch Bảo, nhưng kể từ khi Vũ Văn Ngao tuyên bố bế quan nghiên cứu luyện thần công, những người khách thần bí này cũng không còn xuất hiện trong Bàn Thạch Bảo nữa, lúc này và tại đây đột ngột nhận ra, Trình Lập Dân không kinh ngạc sao được?

Nhưng chàng chỉ biết đối phương là khách thần bí của Vũ Văn Ngao, chứ không biết danh tánh và lai lịch.

Trình Lập Dân trời sinh ngạo cốt, chỉ thoáng kinh ngạc về người khách thần bí này, rồi liền cười khẩy nói:

- Chưa chắc đâu! Chủ nhân các ngươi thật ra là ai?

- Tiểu tử ngươi hẳn là suy ra được!

- Là Vũ Văn Ngao ư?

- Người cũng không đến nỗi quá ngu ngốc!

Trình Lập Dân thâm nhủ:

- Chuyện thảm thiết vô nhân đạo này lại là do lão ta gây ra ư?

Nghĩ đoạn, chàng gần giọng quát:

- Lão tặc, có thật vậy không?

- Lão phu đâu có rảnh để đùa với người!

- Bốn thiếu hiệp phải giết lão ta mới được!

- Hắc hắc hắc hắc... Bỏ tát đất qua sông, tự giữ mình còn khó, người còn hung hãn gì kia chứ? Tiểu tử, nếu chẳng phải lão phu muốn hỏi người mấy điều, người đã táng mạng trong tay Bát Quỷ từ lâu rồi!

- o O o -